

[Grøndahl.]

desværre også mange andre sager om overskridelse på statsregnskabet, har givet udvalget anledning til at indhente responsa fra to juridiske professorer angående forståelsen af grundlovens § 46, stk. 2, der som bekendt siger, at ingen udgift må afholdes uden hjemmel i den af folketinget vedtagne finanslov eller i en af folketinget vedtaget tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov.

Hvorfor der skulle indhentes juridiske responsa om en grundlovsparagraf, der er så klart og tydeligt affattet, er mig en gåde. At der nu yderligere af statsministeren skal nedsættes et hurtigt arbejdende ekspertudvalg med endnu flere juridiske professorer, som skal udtale sig om paragraffen, er mig også ganske uforståeligt. Selv nok så mange professorer burde ikke kunne bortfortolke, hvad der klart og tydeligt står i denne grundlovsparagraf. Mærkværdigt at statsministeren ikke har villet nøjes med at lytte til, hvad — heldigvis — det samlede udvalg har ønsket at understrege, at det er folketinget og dette alene, der i henhold til grundlovens § 46, stk. 2, har den bevilgende myndighed.

Udvalget påskønner statsrevisorernes faste holdning og de bestræbelser, de har udfoldet for at fastholde dette princip. Heri er de uafhængige selvfølgelig ganske enig. Vi takker udvalget for et godt arbejde.

Gustav Pedersen: Jeg ønsker ikke at udtale mig om statsrevisorernes betænkning. De bemærkninger, jeg har haft at gøre her, har jeg ladet indarbejde sammen med mine kollegers bemærkninger i betænkningen. Jeg ønsker heller ikke at udtale mig om den betænkning, der er afgivet af udvalget. Jeg kan tiltræde den, men finder i øvrigt ikke anledning til at knytte bemærkninger dertil.

Når jeg har ønsket at sige nogle få ord, skyldes det den offentlige debat, der i den senere tid har været om spørgsmålet om, hvordan man skal forstå grundlovens § 46. Her ønsker jeg at sige så tydeligt, at det ikke kan misforstås, at grundlovens § 46 ikke kan underkastes forvaltningsretlig fortolkning. Det er rigtigt, at der er godkendt adskillige overskridelser eller udgifter, som

ikke var en direkte følge af finanslov og tillægsbevillingslov, men der er ikke andre end folketinget, som kan godkende sådanne afholdte udgifter.

Det er klart, at en så omfattende virksomhed, som de mange statsinstitutioner er blevet, f. eks. med et omfattende byggeri, kan ikke på forhånd gøre det muligt, at hver eneste enkeltpost i et vældigt regnskab skal kunne være forudset absolut nøjagtigt. Der kan jo under et byggeriarbejde ske det, at materiale, som man med god ret havde regnet med at få i en bestemt form og til en bestemt pris, viser sig at skulle anskaffes på andre vilkår, og det er vel ikke helt givet, at den, der har arbejdet i entreprise, sørger for at give besked om en sådan ændring til dem, der administrerer arbejdet, i så god tid, at de kan sørge for, at det bevillingsmæssige bliver bragt i orden.

Jeg nævner det som et enkelt eksempel. Jeg understreger samtidig, at folketinget indtil denne dag aldrig har prøvet at instituere heksejagt i den anledning. Hvis der skulle være tvivl, kan jeg henvise til det tillægsbevillingsforslag, vi behandlede i går. Det blev fremsat i begyndelsen af april måned, altså efter at regnskabsåret var afsluttet. Der var stillet 607 ændringsforslag. Altså efter at regnskabsåret er afsluttet, kommer der fra administrationen så mange ændringsforslag, at det i virkeligheden er en hård belastning af det finansudvalg, der skal arbejde med forslagene. Jeg erkender, at ikke alle ændringsforslag var fra administrationen, der var nogle af rent principiel karakter, som blev stillet af medlemmer; men jeg gør samtidig opmærksom på, at langt de fleste af disse ændringsforslag, der var kommet til folketinget, efter at regnskabsåret var afsluttet, endte med en tillægsbevilling og legaliserede dermed omkostninger, der burde have været opført enten i finanslovsforslaget eller i det oprindelige tillægsbevillingslovsforslag.

Man har altså fra folketingets side vist forståelse for de vilkår, der arbejdes under. Men så skal det også siges, at dette giver ingen ret til at tro, at man så kan tiltage sig en forvaltningsmæssig afholdelse af udgifter uden bevilling fra folketinget. Må jeg nævne et enkelt forhold — jeg nævner det kun eksempelvis: hvis en tjenestemand i en institution træffer en eller anden foranstalt-